

Коли від ненатлої муки

Михайло Старицький

Коли від ненатлої муки
Огорне сумний тебе ляк
І ти свої знуджені руки
Не здіймеш до праці ніяк, –

Тоді, у ту страдну годину,
Ти, зірко, мене пом'яни,
І я на пораду прилину
До тебе з південь-сторони;

Закоханим словом зігрію,
Розважу на серденьку сум,
Скрилю полохливу надію
На збутність святих наших дум.

Своєю міцною рукою
Піддержу тебе у пітьмах,
І ми тоді вкупі з тобою
Таки проверстаєм свій шлях!